

„Авен и јазопас у земљи ваука“ – Урош Петровић

У овом роману се прича о јединственом свету маште, о дечаку Авену и његовом јазопсу Горду. Јазопас је једна зверка која је настала мешањем јазавца и пса, наравно ова мешавина никад не би настала да вауци нису умешали своје прсте. Цело човечанство се ослања на њих двојцу да све изађе на добро.

Авен је главни лик, „најављени дечак“. Његово село га се плашило, због његовог пријатељства са јазопсом Гордом и употребе барабиног лишћа. Ни остали народи, у том свету, га нису баш сматрали нормалним. Верујем да бих на њиховом месту имала исто мишљење о Авену.

У овој књизи су осећања помешана. Када би Авен успешно извршио неки подухват и када се завршио рат са вауцима осећамо се срећно и опуштено јер је опасност прошла. У току сваког напада ваука осећамо бес. Када је изгубимо пријатеље осећамо тугу. Код неизвесних задатака, као и код неких напада на Авена осећамо страх и изненађење.

Веома ми се допао тај свет фантазије, али дефинитивно не желим да живим у њему. Допада ми се веза између сваког живог створа у том свету. Допада ми се и начин на који су људи победили, а вауци нестали.

Није ми се допало то што су људи Авена сматрали лудим. А ни зверке које су вауци направили ми се нису допале, чак ми се ни крвопије нису допале. Није ми се допала ни смрт која је снашла велики број људи.

Ову књигу препоручујем љубитељима маште и напетости. Сасвим сигурно ће им се допасти, а можда и нешто схвате из ове дивне приче.